

ὑποταγή μου ὠρκίσθη, ἀμέσως θὰ ἡρνούμην
τὸν ὄρκον μου ὡς ἄκυρον καὶ βία δεδομένον·
διότι εἶν' ἀδύνατον διαλλαγή νὰ ἔλθῃ
ἐκεῖ ὅπου διήλασαν διὰ τοιούτου βάθους
μίσση τοσοῦτον φονικά, καὶ οὕτω θὰ κατήντων
εἰς χεῖρονα ὑποτροπήν καὶ πτῶσιν βαρυτέραν,
οὕτω μικρὰν διακοπὴν διὰ διπλῆς ὁδύνης
θὰ ἐξηγόραζον, καθὼς γινώσκει ὁ τιμωρὸς μου·
ὅσον λοιπὸν αὐτὸς μακρὰν τοῦ νὰ μὲ δώσῃ χάριν
διατελεῖ, τόσον κ' ἐγὼ μακρὰν νὰ τὴν ζητήσω.
'Ἦδη ἀφ' οὗ πᾶσα ἐλπίς τελείως ἀπεκλείσθη,
ἰδοὺ ἀντὶ ἡμῶν, μακρὰν αὐτοῦ ἀποβληθέντων,

ἰδοὺ ἡ νέα του χαρὰ ὁ ἄνθρωπος ἐπλάσθη
καὶ δι' αὐτὸν ἐγένετο ὁ νέος οὗτος κόσμος . . .
Λοιπὸν χαιρέτω ἡ ἐλπίς, χαιρέτω καὶ ὁ φόβος,
χαιρέτω ἡ συνείδησις· πᾶν ἀγαθὸν ἐχάθη
καθόλου πλέον δι' ἐμέ . . . Ὡς σὺ, κακία, ἔσω
τὸ ἀγαθόν μου, διὰ σοῦ τὸ κράτος μοιρασμένον
τηρῶ μετὰ τοῦ ἀνακτος τῶν οὐρανῶν, καὶ ἴσως
πλέον ἢ τοῦ ἡμίσεως ἐγὼ θὰ βασιλεύσω,
ὡς μετ' ὀλίγον ὄψεται ὁ ἄνθρωπος καὶ ὁ κόσμος.

(Ἰωάννινα, κατὰ Ἰούνιον τοῦ 1884.)

ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΑΘ ΠΟΝΤΗΡΗΣ

Ἡ ΚΥΡΙΑ ΔΑΣΙΕ ΚΑΙ Ο ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΠΟΛΕΜΟΣ

Ἡ κυρία Δασιὲ κατέχει ἰδιόζουσαν θέσιν μεταξὺ τῶν
Γαλλίδων γυναικῶν τῆς δεκάτης ἐβδόμης ἑκατονταετηρί-
δος διὰ τε τὴν ἀξίαν αὐτῆς καὶ μάλιστα διὰ τὸ μέρος,
ὅπερ ἔλαβεν εἰς τὸν ἀνακαινισθέντα περιβόητον ἀγῶνα
μεταξὺ τῶν ἀρχαϊζόντων καὶ τῶν νεωτεριζόντων ὅστις
ἐπὶ τοσοῦτον ἀπησχόλησε τὰ πνεύματα κατὰ τὸ τελευ-
ταῖον ἡμῖς τοῦ μεγάλου αἰῶνος καὶ τὰς ἀρχάς τοῦ δε-
κάτου ὀγδόου.

Ἡ Ἄννα δὲ Φέρβε ἐγεννήθη ἐν Σωμοῦρ τὸν μάρτιον
τοῦ 1654. Ἐν τῇ πατρικῇ αὐτῆς οἰκίᾳ φαιδρᾷ καὶ αὐ-
στηρᾷ συγχρόνως διηλθε τὰ πρῶτα τοῦ βίου ἔτη εὐτυ-
χῆς ἢ νεαρὰ κόρη, ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τοῦ πατρὸς αὐ-
τῆς ἀνδρὸς ἐγγραμμάτου. Ὁκτὼ καὶ δεκαέτις ἀπωλέ-
σασα αὐτὸν ἦλθεν εἰς Παρισίους ὅπου ὁ σοφὸς Οὐὲ
ὠδήγησε τὰ πρῶτα βήματά της εἰς τὴν σπουδὴν τῶν ἀρ-
χαίων. Ἡ Ἄννα δὲ Φέρβε δὲν ἐβράδυνε νὰ γίνῃ γνωστὴ
διὰ τῆς ἐκδόσεως Ἑλληνικῆς καὶ Λατινικῆς μεταφράσεως
τῶν ὕμνων, ἐπιγραμμάτων καὶ ἀποσπασμάτων τοῦ Καλ-
λιμάχου. Τῷ δὲ 1681 δι' ἐτέρας ἐκδόσεως τῶν ποιήσεων
τῆς Σαπφούς καὶ τοῦ Ἀνακρέοντος γαλλιστί.

Τὰ ἔργα ταῦτα ἔτυχον καλῆς ὑποδοχῆς καὶ ἠνοιξαν
εὐρὺ στάδιον αὐτῇ, ἠκολούθησαν δὲ ἡ μετάφρασις τοῦ
Ῥωμαίου «Πλαύστου», τοῦ «Πλούτου» καὶ τῶν «Νεφε-
λῶν» τοῦ Ἀριστοφάνους, τῷ δὲ 1688 ὁ «Τερέντιος»,
ἀλλὰ τὸ ἔργον δι' οὗ ἐδοξάσθη ἡ φιλόμουσος γυνὴ εἶναι
ὁ «Ὁμηρος».

Νυμφευθεῖσα τῷ 1683 τὸν Δασιὲ συνειργάζετο μετ'
αὐτοῦ ὅτε ἡ μεταξὺ τῶν Ἀρχαίων καὶ τῶν Νεωτέρων
ἐρις τῇ ἐνέπνευσε τὴν ἰδέαν νὰ καταστήσῃ γνωστὸν τὸν
ποιητὴν τῆς Ἰλιάδος περὶ τοῦ ὁποῖου τόσα παράλογα
ἐλέγοντο.

Εἰς τὴν κλασσικὴν ταύτην διαμάχην ἀφορμὴν ἔδωκεν
ὁ ὑπέρμετρος ζήλος τῶν ἐραστῶν τῆς ἀρχαιότητος, ἥς
τὰ ἀριστουργήματα ἐθεώρουν ὡς μόνον ἱκανὰ παραδείγ-
ματα καὶ ὠμῶν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Ὁμήρου καὶ τοῦ

Ἀριστοτέλους. Τρεῖς περιόδους δὲ ἐμφανίζει τὸ ἐπεισό-
διον τοῦτο.

Ἀρξάμενον τὸ πρῶτον ἐν Γαλλίᾳ τῷ 1670 διὰ τοῦ
Δεσμαρὲ ἰδιοτρόπου ἀλλὰ ζωηροῦ πνεύματος, διήρκεσε
μέχρι τοῦ 1675. ἀνενεώθη δὲ ὑπὸ τοῦ μυθοποιοῦ Περ-
ρῶλ τῷ 1687.

Οἱ νεώτεροι οὐ μόνον κατεφέροντο κατὰ τῶν Ἀρ-
χαίων ἀλλὰ καὶ κολακεύοντο ὅτι τοὺς ὑπερέβαλον. Ὁ
Περρῶλ ἀναγνοὺς ἐν τῇ γαλλικῇ Ἀκαδημίᾳ ποίημα περὶ
τοῦ αἰῶνος Λουδοβίκου τοῦ ΙΔ' ἐνεκα κρυφίου πάθους
κατὰ τοῦ Βοναλῶ καὶ τῶν φίλων τοῦ σατυριστοῦ Ῥακίνα
καὶ Λανφονταίνου παρέλιπε τὰ ὀνόματα αὐτῶν ἐν τῇ
ἀριθμῇ τῶν κυριωτέρων ποιητῶν τῆς ἐποχῆς, οὓς ἐθε-
τεν ὑπεράνω τῶν ἀρχαίων. Μὴ ἀρκεσθεῖς δὲ εἰς τοῦτο,
εὐθύς μετ' ὀλίγον ἐξέδωκε τοὺς «Παραλλήλους τῶν Ἀρ-
χαίων καὶ τῶν Νεωτέρων», ἐν οἷς οἱ νεώτεροι καὶ οἱ ἔσχα-
τοι πάντων προεξεῖχον πάντοτε ἐν τε τῇ ῥητορικῇ καὶ τῇ
ποιήσει τῶν σεβαστοτέρων ὀνομάτων τῆς ἀρχαιότητος.

Τὸ ἔργον τοῦτο, ὅπερ μόνον ὁ Φοντενέλλ ἐτόλμησε
νὰ ὑπερασπισθῇ ἐπροξένησε μέγα σκάνδαλον. Ὁ Βουαλῶ
ὡς κυριώτερος ἀντίπαλος τοῦ Περρῶλ δὲν ἡδυνήθη ἐπὶ
μακρότερον νὰ τηρήσῃ σιγὴν, τοῦτον ἐμιμήθησαν ὁ
Ῥακίνας, Λανφονταῖνος, Οὐέ, Ἀρνῶλ, Λονζεπιέρ καὶ
ἄλλοι λαβόντες τὸ ὑπὲρ τῆς ἀρχαιότητος μέρος. Δυσ-
τυχῶς ὅμως ὁ ὑπερβάλλων ζήλος τῆς ὑπερασπίσεως ἐξη-
ρέθιζε τοὺς πολέμιους καὶ ἡ φιλολογικὴ αὕτη διαμάχη
διήρκεσε μέχρι τοῦ 1694, ὅτε τῇ μεσιτείᾳ τοῦ μεγάλου
Ἀρνῶλ διελάγησαν οἱ διαμαχόμενοι ἀρχηγοὶ Βουαλῶ
καὶ Περρῶλ.

Ἡ ἐν Ἀγγλίᾳ δευτέρα περίοδος ἀριθμεῖ ὀλιγώτερα
πρόσωπα· ἀρχὴν ταύτης ἔκαμεν ὁ Σαιντεβρεμὸν ἐν
Λονδίνῳ διαμένων, τοῦτον δὲ ἠκολούθησαν ὁ Οὐίλλιαμ
Τάμπλ καὶ ὁ Οὐότν, εἴτα ὁ Δρέϋδεν, Βούλ καὶ Βέντλυ,
τέλος ὁ Σάιφτ ὁ μετὰ ἀγγλικῆς ὅλως humour ἰδιορρυθ-
μίας πραγματευθεὶς τὸ ζήτημα.

Κωνσταντῖνος Διάδοχος τοῦ Ἑλληνικοῦ Θρόνου

Ἐν τούτοις τὰ πράγματα, κατὰ τὸ φαινόμενον τοῦλάχιστον, εἰσήσαν ὅτε ὁ Λαμότ Ὀνδάρδ ἀνακινεῖ πάλιν τὸ ζήτημα ἐν Γαλλίᾳ, δημοσιεύσας τῷ 1714 μίμησιν τῆς Ἰλιάδος μετὰ λόγου περὶ τοῦ Ὀμήρου, Ὀμήρου οὐχὶ Ἕλληνας, ἀλλὰ Γαλάτου καὶ μάλιστα Παρισίνου τῶν τελευταίων ἐτῶν τῆς μεγάλης βασιλείας. Ἡ κυρία Δασιὲ τότε ἀναφαίνεται ἐν τῷ μέσῳ. Καὶ πολλάκις μὲν ἐγένετο ἀντιπαράθεσις τοῦ Ὀμήρου πρὸς τοὺς νεωτέρους ποιητάς, ἀλλὰ πάντοτε ἐγένετο λόγος περὶ Ὀμήρου, οὕτινος δὲν εἶχον ἀκριβῆ γνῶσιν, τὴν ἔλλειψιν ταύτην ἠθέλησε νὰ ἀναπληρώσῃ ἡ κυρία Δασιὲ ἐπιχειρήσασα μετάφρασιν ἱκανὴν νὰ καταστήσῃ γνωστὰς τὰς θείας καλλονὰς τοῦ ποιητοῦ, καθ' ὅσον τοῦτο ἦτο δυνατόν νὰ γίνῃ διὰ μεταφράσεως.

Ἡ μετάφρασις αὕτη περιεποίησε μὲν τιμὴν μεγίστην τῇ κυρίᾳ Δασιῇ, ἀνέστησεν ὅμως τὴν παλαιὰν ἔριν. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην πάντες σχεδὸν οἱ μεγάλοι συγγραφεῖς, πλὴν τοῦ Φενελῶνος, εἶχον ἐκλίπει, οἱ δὲ νεώτεροι στερούμενοι μεγαλοφυΐας ὅπως δημιουργήσωσι νέα ἀριστουργήματα, εὗρον ἐν τῇ μεταφράσει ταύτῃ ἱκανὴν ὕλην λογομαχικῶν ἐπικρίσεων. Ἐπὶ δύο ἢ τρία ἔτη ἐγράφοντο σάτυραι ἐξ ἀμφοτέρων τῶν διαμαχομένων μερῶν, ἡ Γαλλικὴ Ἀκαδημία ἀνησυχεῖ καὶ ἡ δημοσιογραφία δὲν ἔμεινε ξένη κατὰ τὴν τρίτην ταύτην περίοδον τῆς ἔριδος.

Ἡ κυρία Δασιὲ πολемуμένη ἐξηκολούθει ὑπερασπιζομένη τὸ αἶσθημα τοῦ καλοῦ διὰ τοῦ συγγράμματος αὐτῆς τοῦ ἐπιγραφομένου Causes de la Corruption du Goût, ἔργου θεωρουμένου ὑπὸ αὐστηρῶν κριτικῶν ὡς πλήρους πνεύματος καὶ κρίσεως ὀρθῆς.

Τοιοῦτον ὑπῆρξε τὸ μέρος τῆς κυρίας ταύτης ἐν τοῖς γαλλικοῖς γράμμασιν, ὅπερ παρὰ τὰς εἰρωνείας τοῦ Βολταίρου περιποιεῖ αὐτῇ ἐπιφανῆ θέσιν.

Ἡ κυρία Δασιὲ καταβληθεῖσα ὑπὸ τῆς πολλῆς ἐργασίας ἀπέθανεν ἐν ἡλικίᾳ ἐξήκοντα καὶ ἑπτὰ ἐτῶν τῷ 1420.

Ἡ φιλολογικὴ ἔρις, ἣτις μεταξὺ τῆς κυρίας Δασιῆ καὶ τοῦ Λαμότ εἶχε λήξει φιλικώτατα δι' ἐνὸς γεύματος, ἐξηκολούθησε μεταξὺ τῶν μὴ μετασχόντων τοῦ συμποσίου μέχρι τοῦ 1718 καὶ ἔτι πλέον. Ἄλλ' ὁ δέκατος ὀγδοὺς αἰὼν, ὡς λέγει ὁ Σαιμπιέρ, ἐτιμωρήθη διὰ τὸν πόλεμον τοῦτον κατὰ τῆς ἀρχαιότητος, διότι ἀπολέσας τὸ Ὀμηρικὸν αἶσθημα συναπώλεσε καὶ αὐτὸ τὸ αἶσθημα τῆς ἀληθοῦς καὶ μεγάλης ποιήσεως.

Ἐπρεπεν ὄντως ν' ἀναφανῶσιν ὁ Βερναρδίνος Σαιμπιέρ, ὁ Ἀνδρέας Χενιέρος καὶ ὁ Σατωβριάνδος, ὅπως ἐπανεύρωσι καὶ μεταδώσωσι τὸ αἶσθημα τοῦτο.

1. Sainte Beuve Causeries.

2. Diction. philosop. art. é p o p é e.

ΔΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΖΑΡΚΟΥ

ΡΩΣΣΙΚΑΙ ΣΚΗΝΑΙ

(Ὁ φόνος τοῦ ὑπαλλήλου).

Ἴσως γνωστὸν ἐξ ἀκοῆς τυγχάνει εἰς τὸν ἀναγνώστην τί ἐστὶ ῥώσσοις ὑπάλληλος· ἴσως τῷ εἶναι ἐπίσης γνωστὸν, ὅτι κατὰ συνθήκην τὸν ἀποκαλοῦσι π ο λ ὕ γ ρ α φ ο ν· ἀμφίβολον ὅμως ἂν γινώσκῃ τί ἐστὶν ὁ Μ ε λ κ ί - Τ σ ι ν ο β ο ν ί κ, τούτέστιν ὁ κατώτερος ὑπάλληλος.

Εἶναι ιδιόρρυθμος ὑπαρξίς, ὃν αἰνιγματῶδες, ὅπερ τείνει μὲν νὰ ἐξαφανισθῇ ἐν Πετροπόλει ἀλλ' ἀκμάζει ἔτι ἐν ἀπάσῃ αὐτοῦ τῇ εἰδεχθείᾳ ἐν Μόσχᾳ.

Ἐγειρόμενος τὴν πέμπτην πρωϊνὴν ὥραν, ἀφοῦ περιβληθῇ ῥυπαρὰν τινα ῥεδιγγόταν, τίς οἶδε τίνος ἐλεεινοῦ παλαιορράπτου ἔργον, μεταβαίνει εἰς τὸ γραφεῖόν του ἔνθα θὰ διαμεῖνῃ μέχρι τῆς ἐννάτης ἐσπερινῆς ὥρας.... καὶ γράφει.... γράφει....

Τῆς καλλιγραφίας οὐσης ὑποχρεωτικῆς παρὰ τοῖς γραφεῦσι τούτοις, ἐκόντες ἄκοντες σὺν τῷ χρόνῳ τελειοποιῶνται εἰς τὸ ἄκρον ἄωτον τοῦ καλλιγράφειν καὶ κανταντᾶ νὰ εἶναι ἀνυπολόγιτος ὁ ἀριθμὸς τῶν ὑπ' αὐτῶν καλλιγραφουμένων γραμμάτων. Καὶ γράφει.... γράφει.... αἰωνίως γράφει....

Συνήθως ἐν ἀρχῇ τοῦ σταδίου τοῦ λαμβάνει 800 φράγ. κατ' ἔτος, φθάνει ὅμως ἐνίοτε μέχρι τοῦ ν' ἀπολαμβάνῃ

καὶ 4,000· καὶ ἐν τούτοις εὐθὺς ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας τοῦ διορισμοῦ του ἀποταμιεύει.

Ἐνταῦθα θὰ ἐγερθῇ βεβαίως ἡ ἀπορία πῶς, τοιαύτας ἔχων ἀπολαύς, δύναται τοιοῦτος ἄνθρωπος νὰ κάμῃ οἰκονομίας καὶ ν' ἀποταμιεύῃ· ἡ κατανόησις ὅμως τοῦ ἀνεξηγήτου τούτου φαινομένου εἶναι εὐκολος.

Ἀνθρωπος τῆς τάξεως ταύτης δὲν ἔχει οὔτε ἀνάγκας οὔτε πάθῃ· ταῦτο ποιεῖται πρὸς τὴν γραφίδά του, πρὸς τὸ διοικητικὸν ὕφος τῆς ὑπηρεσίας του, ὅπερ τρσαύτην ἐπὶ τέλους λαμβάνει ἐπιρροὴν ἐπ' αὐτοῦ, ὥστε καταντᾶ μετὰ χρόνον πολὺν νὰ ὁμιλῇ χρώμενος ὁ ρ ο ι ς δ ι ο ι κ η τ ι κ ο ῖ ς.

Σχεδὸν δὲν τρώγει, διότι δὲν δυνάμεθα ν' ἀποκαλέσωμεν τροφήν τὸν μελαψὸν ἄρτον καὶ τὰ ἀ γ γ ο ὕ ρ ι α, ἅτινα εἰς δύο ἰσχνὰς καθ' ἡμέραν δόσεις λαμβάνει, ἐνίοτε δὲ καὶ εἰς μίαν.

Πίνει μόνον τέϊον· καὶ ὅποῖον τέϊον, Θεέ μου! Κατὰ δὲ τὰς τρομερὰς ἡμέρας τοῦ ἀποκρυσταλλωτικοῦ ψύχους καὶ ἐν ποτήριον β ό τ κ α ς, ἀθλίας τουτέστιν ἐντοπίας μαστίχης.

Ἀγνοεῖ τὸ πλύνεσθαι.... διότι δὲν ἔχει καιρὸν πρὸς